

Gangy mladých násilníků – pro britskou policii dobře známá metla

Autorka: Mary Wakefieldová

Jaro přišlo do našeho místního parku stejně jako vždycky: nejdřív rozkvetly magnólie, po nich třesně a následně se v trávě objevily rozházené prázdné stříbrné kapsličky od rajského plynu. V neděli se objevila mládež, ne zrovna gang, spíš horda rozhněvaných a labilních teenagerů.

Asi čtrnáctiletý kluk se zběsilou rychlostí projížděl kolem dětského hřiště. „Mohl bys zpomalit?“, ozval se jeden odvážný otec. „Vždyť bys mohl přejet dítě.“

„Jebat tě“, odpověděl hoch. „A tvoji mámu taky.“

Cestou domů jsem narazila na další neklamnou známku příchodu jara: policejní vrtulník nad Essex Road a pod ním zrovna končila razie: pět antonů, šest aut, asi třicet policistů v neprůstřelných vestách a dva kameramani BBC, kteří zrovna balili vybavení. Kdysi bych se jim asi posmívala. To vážně potřebujete BBC, abyste mohli někoho zatknout? Ale po čtyřech letech života v londýnském okrsku N1 jsem zažila dosud neznámý pocit: sympatie k policii.

Když se budete chvíli potloukat po Essex Road, poznáte jejich každodenní chlebiček: nasraní opilci a náladoví sotva zletilí drogoví dealeři. Na vlastní oči jsem sledovala temně groteskní evoluci oblíbených zbraní gangů: nejprve kuchyňské nože, potom mačety, pak nože **Zombie Killer**. Nějakou dobu byly dokonce v módě samurajské meče.

Není to tak dávno, co si společnost na velký kus policejní práce vystačila sama. Britské klepny a mravopočestné staré panny, ty strážné tetky civilizace, rády ukázaly neuctivým mladým, zač je toho loket. To je však dávno pryč – kdo by ostatně stál o nůž pod žebra? Proto raději přenecháváme mládež policii.

Ale proto mi jich líto není. Je to jejich práce a právě to hádám mladé policajty cvičí. Přijde mi ale nefér, že mužům a ženám na této hrůzné frontě tak často podrážejí nohy politici, kteří je mají z popisu své funkce podržet. Premiérka jim spílá do rasistů, protože prý zastavují a prohledávají nepřiměřený podíl černošských mladíků – přestože, jak ukázal na stránkách tohoto listu její někdejší autor projevů Alasdair Palmer, viděla důkazy o opaku. A pak je tu ministryně vnitra, neochotná vůbec problém s nožem páchanými zločiny přiznat.

Zatímco policejní helikoptéra minulou neděli večer kroužila nad N1, pobodali na jiných místech Londýna tři lidi. V pondělí podlehl bodným zraněním osmnáctiletý mladík ve Forest Gate. Při psaní těchto řádků čtu na Twitteru o dalších dvou pobodaných v Kingstonu. Amber Ruddová se nás ale snaží přesvědčit, že to není problém nezvladatelných gangů, ale výsledek zlepšení policejního sběru dat o zločinnosti. Není tu nic k vidění, tvrdí, míra zločinnosti klesá, takže další bobíci v terénu nejsou třeba – přestože se nedávno dostal na veřejnost dokument ministerstva vnitra, podle kterého si sama velice dobře uvědomuje závažnost škrťů v policii.

„Superpolda“ Bill Bratton, která kdysi zastavil lavinu násilí v New Yorku, se svými doporučeními Metropolitní policii nijak netají: Londýn je nemocný a potřebuje stejnou medicínu jako New York v 90. letech. Bratton byl zodpovědný ne za škrty, ale rozsáhlé náborové a výcvikové programy i nákupy vybavení v hodnotě stovek milionů dolarů. „Za kvalitu si musíte připlatit,“ komentuje to. Vskutku.

Vloni Policejní svaz, který má řadové policisty zastupovat, vydal prohlášení, že policisté jsou nuceni snášet stále větší stres. Morálka upadá, policisté se cítí nedocenění a rekordní podíl jich plánuje odejít. A proč by vlastně zůstávali? Jedna věc je dělat těžkou práci, když vás každý plácá po zádech coby hrdinu. Něco úplně jiného ale je vydržet, když vás vaši političtí nadřízení veřejně pranýřují.

Bývalý gangster z Plumsteadu Wayne v rozhovoru pro *Evening Standard* vysvětlil, že se o posun gangů na „vyšší level“ postarali přistěhovalci z válečných zón: „V posledních deseti letech do Londýna přišli Somálci a Konžani a naučili nás úplně nový level násilí. Viděli, jak ji mrzačí rodiny, takže když řekli ‚Já ti ukážu‘ a my na to ‚Kámo, co tím myslíš?‘, vytáhli kudlu a bodli vás rovnou do hrudníku. My kluci narození tady jsme se tomu museli přizpůsobit. Vyzbrojit se a chránit se. Vyšla z toho ta stupňující se spirála.“

Amber Ruddová, Sadiq Khan ani Theresa Mayová o tom samozřejmě před lidmi mluvit nebudou, bojí se obvinění z rasismu. Ale není už to samo o sobě rasistické? Naznačují, že problém má něco společného s barvou kůže, jako by občanská válka nemohla pochroumat duši jakékoliv nebohého mladého člověka, který by se v ní bez vlastní viny ocitnul. Máme absolutní povinnost poskytnout útočiště dětem prchajícím před těmito hrůzami, máme však také povinnost nezavírat oči před zvýšeným nebezpečím, které to znamená pro policii. Pokud

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

V poslední době jsem poznala dosud neznámý pocit – sympatie k policii | 3

si je budeme i nadále zakrývat, nebezpečí se tím jen zvětší.

V roce 2015 Theresa Mayová jako ministryně vnitra doporučila policii nepronásledovat mladé, kteří jezdili na mopedech bez helem, aby se vystresovaní nevybourali a neublížili si. Výsledkem této benevolentně míněné a politicky příhodné směrnice byl však ohromný nárůst krádeží mopedů i zločinů spáchaných s jejich pomocí. Do roku 2017 se mladí gangsteři naučili kroužit po městě a krást telefony kolemjdoucím. Vjížděli do kaváren, šlohnuli laptop někomu z hostů a ujeli. Směrnice sice byla zrušena, ale škoda už se stala. Přispělo to k nastolení kultury, kde skoro všichni považují vysmívat se policii za ohromnou kratochvíli.

Loni v létě jsem postávala před hospodou na Canonbury Road, když se kolem rozlehly zvuky honičky: neklamný řev mopedů ve vysokých otáčkách a za ním policejní sirény. Moped prosvístěl kolem nás, klasicky na něm seděli dva kluci s maskovanými obličejí. Skupinka poblíž mě na chodníku popíjejících mladíků na ně křičela: „Sundejte si helmy, sundejte je a policajti vás nebudou moct honit!“

Ze zjevného opovržení Theresy Mayové k policii se stala celonárodní kratochvíle.

Článek Mary Wakefieldové *An odd new feeling has crept up on me – sympathy for the police* vyšel na webu Spectator 21. dubna 2018.